La xiqueta que xiuxiuejava als moixons

51è Premi Pere Mulet Cerdà de Narrativa Curta

Segons les llengües més sàvies, l'univers té 13.800 milions d'anys; el planeta Terra, en té 4.500 milions; i l'ésser humà modern, tan sols uns 200.000 mil anys! I en una fracció infinitament petitíssima, quasi ridícula, insignificant, d'eixe temps, els éssers humans ens n'hem convertit en la plaga més perillosa, en el sentit més ampli de la paraula. S'ensumen uns aires funestos, inoculats per una gangrena que no té antídot! Ai las!, pobres de natros! Pobra la nostra beneita indiferència, la nostra maleïda ignorància!

....

La tercera guerra mundial havia assolat la faç de la terra; de guanyadors, no n'hi havia hagut. Mai no n'hi pot haver cap, de bàndol vencedor, en les estèrils, sagnants, aterridores, tristes i desconsolades guerres! Era llavors, abans d'esclatar l'enfrontament entre les nacions, que hauria d'haver baixat l'exèrcit d'àngels de Déu per posar-hi ordre i seny, ja que, de senderi i d'equanimitat, el magí dels polítics que governaven no en tenia gens ni mica!

D'espais naturals, tampoc n'hi havia sobreviscut cap: els boscos encaterinats, les valls fèrtils, les praderies ufanoses, les selves salvatges, els rius cristal·lins..., eren cementeris de fusta podrida; els mars, els oceans…, escenes patètiques de cadàvers putrefactes. I els éssers humans que havien salvat la vida van heretar les deixalles de la catàstrofe més terrorífica i més deshumanitzada fins llavors coneguda: com que no n'hi havia hagut prou amb les conseqüències nefastes de tot aquell seguit d'anys d'escalfament global, de canvi climàtic, ara, el maleït enfrontament bèl·lic superava amb escreix la commoció i el desesper en el món.

Als polítics, els sociòlegs, els metges i els científics, els era impossible de fer un diagnòstic de l'abast d'aquell cataclisme, d'aquella barbàrie desfermada. I mentre els països, enfonsats en la misèria més ignominiosa, en una pobresa ruïnosa, en una allau de perversió que arribava fins al moll de l'ànima, intentaven de sortir-se'n, el caos regnava pels carrers de les ciutats i dels pobles d'arreu del món.

Ara com ara, no hi havia llei que hi imposés ordre i disciplina. En poques setmanes, els líders i les bandes organitzades feien una altra guerra per l'hegemonia de cada pam de terra. Era la lluita per una alenada de vida per a l'ensondemà, per un pessic de pa florit, per una gota d'aigua embrutida, per una engruna d'un trosset de sostre pudent; per un bocinet d'esperança esguerrat...

A la gran majoria d'aquelles persones supervivents, amb el cos mutilat, l'ànima perduda, el rostre deformat o la ment desvariada, res no els importava aquell tros de vida gangrenada. No tenien res a perdre, perquè tot ho havien perdut. I la follia, individual o col·lectiva, els menava a matar algú només per una mirada malentesa o per un sospir a deshora.

A mesura que transcorrien els primers mesos, les infeccions i les malalties que fins abans de la guerra s'havien pogut guarir, simplement amb un antibiòtic, una aspirina o un xarop, i també d'altres de noves, assotaven sense indulgència la vida, miserable i llardosa, dels hòmens i les dones de la terra.

……

Corria la primavera de l'any 2093, i ja n'havien passat cinquanta, d'anys, des que aquell malson de la guerra havia esclatat.

Els estats del món s'esforçaven per instaurar-hi l'avinença i la mesura, per poder restablir-hi la confiança en els habitants de les seues poblacions respectives, i perquè, al capdavall, hi regnés la normalitat social, en un planeta, antany joiós, bellíssim i generós, en què havia desaparegut el vuitanta per cent dels hòmens i de les dones.

Ja ningú no passava gana, aparentment, i la reconstrucció de les ciutats també havia començat. Malgrat tot, el sostre del cel encara era gris la majoria de les hores del dia, i els instants en què el sol feia acte de presència era tan perillós com la radiació que hi havia a l'atmosfera. I els boscos i els oceans, que semblava que començaven a refer-se, encara no estaven gaire habitats!

Aquell divendres frescal de maig, l'ambulància es deturava davant d'una casa d'un poblet del Baix Ebre. Els dos tripulants van pujar per les escales, a corre-cuita, fins al segon pis, i van trucar tendrament a la porta. Els la va obrir una noia jove, embarassada, d'uns vint-i-cinc anys; els estava esperant, neguitosa.

-De seguida els acompanyo –els va dir-. Faig una trucada (intentava, per tercera o quarta vegada, de localitzar el seu marit, per fer-li saber que se n'anava cap al modernís simo Hospital de Gandesa III).

-No s'amoïne, senyora Martina; tenim prou temps!

La Martina, tot i que els nou mesos de gestació havien transcorregut sense incidències, ja feia una setmana que esperava, amb una certa remor d'incertesa al cor, aquella visita.

Ella, com tota la resta de dones, des del primer dia de l'embaràs, portaven un microxip implantat. L'Estat obligava totes les dones embarassades a dur-lo, per poder seguir el creixement i desenvolupament del fetus: infinitat de malformacions i malalties greus i desconegudes afectaven, massa sovint, els embrions humans, i este sofisticat i diminut aparell les detectava; aleshores, l'administració n'interrompia l'embaràs. Volia éssers sans, per poblar la terra; amb persones vigoroses, sense tares ni defectes.

I aquell matí, en un dels diversos i novedosos centres hospitalaris que hi havia a les Terres de l'Ebre, el dispositiu que corresponia al microxip de la Martina es va encendre.

Ella havia tingut sort. El senyal marcava el final dels nous mesos i sense cap problema. Tindria un fill, de moment, de salut ferrenya, que ajudaria a conquerir, amb les seues llavors genètiques, un nou món.

En un barri més pobre, als afores de la ciutat, la Laia, una adolescent de disset anys, es trobava en una situació semblant a la de Martina: el seu fill també trucava a les portes de la vida; exigia de sortir del ventre de la mare, per alenar aire viciat, de vegades encara corromput; un aire que tenia vida pròpia i s'avergonyia d'alimentar els pulmons i la sang de la raça humana.

Però, a diferència de la Martina, la Laia i el Pau, el seu company, vuit mesos enrere, havien decidit de no manifestar aquell embaràs. Sabien que la seua decisió estava severament castigada per la llei, però, sota la seua responsabilitat, van acordar d'assumir-ne els riscos.

La Laia, de cabells llongs i rossos com les fulles dels aurons a la tardor; de rostre amb faccions dolces i emmirallades de primavera florida, i amb un cos de formosor envejable, de ben joveneta semblava una donzella principesca de l'edat mitjana, que havia sigut tancada en una cambra llòbrega de marbre encantat, per guardar-hi la virginitat i el ventre fecund, tresors que exigiria un rei o un príncep, el dia que seria esposada.

Malgrat tot, la seua història era ben contrària a la d'una princesa. Els seus pares van morir a l'esclatar el maleït conflicte bèl·lic, quan tenia només tretze anys, i s'havia hagut de buscar la vida per tirar endavant.

Els que manaven als carrers fins i tot cobraven pel dret a respirar. Beure un got d'aigua al dia era un luxe que molt pocs podien pagar. I la Laia havia après a saldar els seus deutes amb l'únic bé que posseïa, la seua dolça carn, amb aquell cos que havia sigut beneït amb una bellesa exquisida. No obstant això, de vegades, a la llum d'un sol fosc, amb tota impunitat, per la força, algú li arrabassava la dignitat i maculava el seu cos, menut, bell i tendre. La Laia, un gessamí arraïmat de sentors generoses, que començava a esclatar en el jardí de la vida, a poc a poc esdevenia una rosa mústiga, sense haver assaborit, encara, la frescor d'una poncella verge.

Als quinze anys, va entrar a formar part de la banda Zeta-Max, i va conèixer el Pau, un jove de divuit anys, el segon en el comandament del clan. Ell va ser la salvació de la Laia, el seu protector.

Amb el temps, el Pau, va saber cultivar bones i fecundes llavors en aquell jardí, encara infantil i ufanós, i ella va tornar a resplendir. El cor honest, curial i afectuós del noi va captivar l'ànima de cristall resplendent de la noia.

Durant el primer mes de gestació, va sentir que alguna cosa no anava bé, i així li ho va dir al seu company. A banda dels típics vòmits i marejos, i altres símptomes naturals de l'estat en què es trobava, a la nit, uns calfreds gèlids li circulaven des dels pits fins a la part baixa del ventre i, durant els pocs minuts que duraven aquelles convulsions, es moria de febre. De seguida van saber, per l'experiència de molts altres casos similars, que eren manifestacions ben evidents de malastrugança.

Nafrínia, la llevadora, que també feia de curandera, treia els mals esperits de les persones, guaria els animals, es comunicava amb les ànimes dels éssers traspassats... (hom diu que havia parlat amb mitja dotzena de verges i, que, també, l'havia temptada el dimoni: li oferia la vida eterna a canvi de fer malifetes entre els humans. Ella va refusar-ne el tracte i va fer que aquella bèstia banyuda -així ho conten les iaies més sàvies!- se'n tornés cap a l'infern amb la coa entre les cames, vomitant foc i proferint paraules barrejades i malsonants, en idiomes desconeguts), ja va manifestar a la parella que, malgrat

els seus poders, la seua energia no era eficaç en els casos més rellevants de la vida: el naixement i la mort.

No obstant això, li havia pronosticat a la Laia: “Pariràs una filla que ha sigut beneïda per la força vital de la natura, per l’alè diví; amb ella tornarà la vida a la terra!”

*****

-Pau! –va cridar ben fort la Laia, des del dormitori, on reposava i esperava el moment tan desitjat i, alhora, tan rebutjat- Arriba’t a ca la Nafrínia i digues-li que s’afanye, que la nostra filla ja és aquí!

Ell, que es trobava a la cuina, va sentir el missatge de la jove i, sense obrir la boca, se’n va anar, com un esperitat, a buscar la comare, que vivia unes cases més enllà.

Nafrínia va agafar el sarró, ple de potingues remeieres, elaborades per ella mateixa (l’afició a l’esoterisme, el curanderisme i altres arts, titllats per molts de bruixeria, li venia de mena; totes les dones de la família, molt abans de la seua rebesiaia, ja s’hi dedicaven) i, en un tres i no res, va arribar a casa dels futurs pares.

Al veure la dona partera, de seguida es va adonar que tenia pocs minuts per actuar-hi: la xiqueta, la suposada xiqueta, venia de natges i, a més a més, el riu per on havia de lliscar era molt estret. Va obrir el sarró i la cambra es va omplir

de sentors del bosc; de plantes i flors que solament ella sabia trobar-hi, des que aquella maleïda i abominable guerra havia acabat amb tota mena de vida, gairebé.

-Pau! Escalfa aigua abundant i porta draps ben calents –li va dir, neguitosa i en un to de veu apressat, la Nafrínia.

Amb la barreja, ben triturada, de flors i fulles de saüc, romer, sàlvia, plantatge, lligabosc, socarrell i oli de calèndula, d'hipèric, d'oliva i de ginebre, i una cançoneta sibilant i encomanadissa, com si volgués imitar el refilet llunyà d'un rossinyol, en uns instants va preparar una mena de pegat i l'hi va posar a sobre del ventre.

-No sé si ho suportaré! – va exclamar la jove mare, amb els ulls glaçats de dolor-. Crec que se m'estan esgarrant les carns!

L'ungüent li va fer efecte de seguida. El sexe i les parts per on havia de viatjar la criatura van esdevindre tous, i les sàvies i quasi miraculoses mans de la Nafrínia van fer-hi la resta.

La Flor només feia un pamet i mig, gairebé com una gateta una mica grossa, com un llesca fineta de pa de pagès. Tota ella era un efluvi de mel i flor de tarongina, i vestia una cabellera més negra que el carbó, que li cobria gairebé tot el cosset, d'aparença escardalenca. Qui hauria endevinat, però, que gràcies a ella, en un temps no gaire llunyà, tornarien els esquirols a poblar les solrames dels pins; que els jardins urbans estarien joiosos amb el vol planer de la merla i

el merlot; que l'esquiva llúdriga tornaria a poblar les lleres calmoses de l'Ebre; que les esveltes fagines s'afartarien, de nou, de figues de flor; que regressarien els falciots per solcar els cels, blaus i impol·luts; que les diminutes, exquisides i belles orquídies mudarien, una altra vegada, les voretes salades de la mar, i també els bosquets madurs del massís del Port...; que els estels de galàxies foràmies lluirien per fer-hi créixer l'amor dels enamorats...

Li va lligar el cordó umbilical, la va netejar, la va agafar enlaire, com si volgués oferir un àngel al cel, i, en aquells instants, de cop i volta, aquell ésser tan xicotet, de rostre sinistre, en lloc de plorar, va començar a emetre una mena de cançoneta, un xiuxiueig, com un refilet encisador. Nafrínia la va mirar amb un esguard profund, embolcallat de gratitud immensa: només ella, la curandera, sabia, amb tota certesa, què hi venia a fer, aquella nou nada, en un món de terra incinerada, d'arbres d'urani, que donava fruits verinosos, cancerosos.

El Pau, el pare, a l'observar el cos esprimatxat i trencadís, i el rostre desfigurat de la Flor (així és com havien decidit d'anomenar-la), encara que se'n moria de ganes, no va gosar d'agafar-la entre els seus palpissos, per oferir-li les primeres carícies, la benvinguda a casa, a la llar estimada, d'uns pares que estaven esperant, frisosos, la seua primera i desitjada criatura. Tot i que la Nafrínia els n'havia avançat cinc cèntims, ell mai de la vida s'hauria pogut arribar a imaginar que sa filla, la que esperava que fos el gessamí més exquisit del seu jardí, naixeria amb aquella mirada tan desèrtica, amb una carota tan lletja, tota feta un manyoc de carn ensangonada.

-Nafrínia, per favor, dona-me-la, de seguida! –va dir la Laia, al veure com l'havia abandonada el Pau-. Vull bressolar la Flor entre els meu braços.

I quan la hi va tindre ben col·locada, com si fos una ocelleta de niu, davall del plomatge de la mare ocella, i es va preparar per amanyagar-la tendrament, es va adonar que per nas solament tenia un foradet entortolligat enmig de la cara; l'ull dret, com si fos una parpella allargassada, es desviava del front i s'atansava més aviat cap a l'orella; el llavi superior el tenia tot partit i la fenedura rogenca arribava fins al pom molsudet, com una maçana no gaire nodrida, que feia de galta. No obstant això, la va prémer ben fort contra ella, i va esclatar a plorar en un mar de llàgrimes. Res no la podia consolar! Aleshores, el Pau s'hi va atansar, no podia suportar la infinita desolació de la seua dona. Amb una mà, molt dolçament, va acariciar el capet de la Flor; amb l'altra, amb delicadesa amorosívola, la galta de la Martina, tot ben penedit, per l'actitud tan menyspreable que havia tingut feia una estona envers la seua filleta.

Mentrestant, la Nafrínia els observava amb dolcesa i comprensió. Sabia el terratrèmol que els esperava als tres, les vicissituds tan ingrates que haurien de suportar, les mesquineses i els perills que haurien de superar, els complots i les fronteres que haurien d'enderrocar! No obstant això, ella, la metgessa, la curandera, la llevadora, la filòsofa, l'alquimista... (pot ser que fos una capitana experimentada de l'exèrcit dels àngels?), sempre estaria al seu costat, per fer-hi front, i, amb moltíssima sort, per sortir-ne vencedores!

De cop i volta, un fet insòlit els va cridar l'atenció! Una oreneta, la primera oreneta (i també el primer moixonet!) en moltíssimes dècades, els mirava fit a fit i xerrotejava des de l'ampit de la finestra. De seguida van acudir-n'hi tres més: en total, dos parelles que, possiblement, tornarien a fer el niu en els vèrtex superiors de la finestra.

Tal vegada, perquè les aus i els seus cants harmoniosos poguessin eixorivir, per bé que només fos una minsa col·laboració, la faç de la terra, haurien de discórrer tants d'anys com havien esta absents! Tot i això, l'aparició d'aquelles orenetes era l'adveniment d'un fet extraordinari, guaridor del món: acabava d'arribar el primer símbol de la tan desitjada esperança del retorn de la vida arreu del planeta.

Sí, era el senyal de la bona sort, dels bons auguris! A la millor, en un futur no gaire llunyà, tornarien a salpar pels senders que dibuixarien els boscos; dormirien en el llit de les boscúries que aixoplugarien els rius; s'endolcirien els ulls amb els oceans de les noves estrelles que bressolarien el sostre de l'univers; podrien, un altre cop, beure de la saviesa inesgotable de les fonts i de la veu de les valls; podrien tornar a perseguir el vol silent de les papallones i les aromes que en desprenen les ales; recuperarien, a la matinada, la sensació amable dels brins d'herba mullada, el sabor ja perdut del pol·len d'abella boscana, el refilet captivador del rossinyol.

……

La Flor no es va acovardir davant les moltes dificultats: les va abraçar amb valentia. A ella i als seus tres protectors, els quedava un llarg camí, ple

d’asprors i de clots profunds, i també d’alegries, és clar, en aquell món que, tot i els anys transcorreguts, encara feia pudor de ferum i salvatgia. Ella, la nimfa que havia de convertir-lo en el verger d’antany, perquè el perfum de les flors comencés a omplir de nou l’aire viciat, passejaria per vents insòlits i devastadors, trescaria per cims quasi inaccessibles; hi trobaria murs gruixuts, ben atapeïts per la cobdícia, per la falta d’esma i l’abundor d’odis antagonistes; recorreria tots els països per sembrar-hi les llavors de la fertilitat: el repte potser era inabastable!